

Mester Gyöngyi: Az aranydió

Végre itt a téli iskolai szünet! Nincs több lecke, nem kell izgulni a tanórák miatt, készülhetek a karácsonyra – örvendezett Jutka.

Persze, ez alatt nem csak az ajándékvárást értette, na meg a fa feldíszítését. Az ünnepi előkészületek közé tartozott, hogy elkísérje apukát a piacra, kiválasszák a legszebb fenyőt, továbbá hogy anyukával összedugják a fejüket a konyhában, és együtt próbálják „kisütni” nemcsak az édes tésztákat, de a karácsonyesti vacsora menüjét is.

Hamarosan meglett a fa – egy pompás, zöld óriás, ami azért még épp befért a nappaliba –, és lassan eltanulta anyukától az ünnepi fogások elkészítésének fortélyait is.

Most már csak a legérdekesebb feladat volt hátra, a fenyő felékítése, na meg a szokásos, új díszek kitalálása. Míg kisebb lány volt, az anyuka által előrajzolt papírcsíkokkákat vagdosta ki ollóval, majd összeragasztotta őket, hogy hosszú láncot alkossanak. Mikor nagyobb lett, tűvel zsinórra fűzte a pattogatott kukoricaszemeket, és azzal díszítette a fát. Tavalyelőtt már maga rajzolta a hóemberfigurákat, akik aztán egymásba kapaszkodva alkottak végtelen, hófehér sort, úgy ölelve körül a sötétzöld fenyő koronáját. Az elmúlt évben só-liszt alakokat talált ki, csillagokat, holdat, apró fenyőket, karcsú tornyú templomot, halacskát és madarat formázott a képlékeny, csillogó masszából.

Az idén valami új dolgot szeretett volna csinálni. Anyukával épp a bejglibe való dióbelet vásárolták a piacon, amikor meglátta, hogy az árus apró, de nagyon formás, héjas diót is árul. Addig kérlete anyukát, amíg abból is vettek fél kilót. Azután betértek a papírboltba, ahol a különböző színű festékeket szerezték be, amivel a kicsi diókat akarta beszínezni. Már előre örült, milyen jól mutatnak majd a tarka gömböcskék a karácsonyfán.

Otthon azonnal hozzá is látott a dologhoz. Először cérnahurkot ragasztott a diókra, hogy legyen mivel felaggatni őket a fára, azután tálacskákba szétosztotta a különböző színű festékeket. Sorra belemártogatta a diókat. A végére alig maradt a festékből, csak az arany színűből egy kevés, az egyik tál alján. Ahogy a kosárba nézett, ott is csak egyetlen dió árválkodott, egy egészen aprócska, jóval kisebb a többinél. „Na, számodra éppen elég lesz a maradék festék, ennek ellenére lehet, hogy te leszel a legszebb” – gondolta.

Míg a diók száradtak, becsomagolta a szüleinek és a nagymamának szánt ajándékot. A csomagolás után kezdődhetett a jó mulatság, a fa díszítése.

Csupán egy bökkenő akadt: az egyik cérnahurok üresen fityegett a pálcikán, amire a festett diókat felakasztotta száradni. És pont a legszebb, az utolsónak festett apró, arany diócska tűnt el. Először csak körbenézve keresgélte, merre gurulhatott el, azután négykézlábra ereszkedett, és nemcsak a nagy fenyő ágai alatt kereste, de még a szőnyeg alá is benézett, hiszen olyan kicsi az a dió, hátha oda rejtőzött el. Azonban sehol nem találta, mintha a föld nyelte volna el a kicsi, aranszínű gömböt.

A bánatán csak az enyhített, hogy anyuka megdicsérte: igazán szépek lettek az új díszeid, és az a legértékesebb benne, hogy nemcsak kitaláltad, de saját kezűleg meg is valósítottad az elképzelésedet.

Nemsokára érkezett az este, az ünnepi vacsora, a gyertyagyújtás, na meg az est fénypontja, az ajándékok átadása.

Apukától két könyvet, nagymamától hópehelymintás pulóvert, anyukától pedig – legnagyobb meglepetésére – egy fényképezőgépet kapott, mert a figyelmes anyuka bezzeg nem felejtette el, amikor ő évközben nem egyszer felemlgette, mennyire szeretné a kirándulások alkalmával látott virágokat, rovarokat fotókon is megörökíteni.

Valamivel később a gyertyákat elfújták, a csillagszórók elhamvadtak, a család nyugovóra tért. Ágyában fekvé, gondolatban végigfutott az est legszebb eseményein, csupán az nem fért a fejébe, hová lett a kicsi aranydió?!

A szeme lassan lecsukódott, álom szállt rá, amikor váratlanul ...ismét a hallban találta magát, a fenyőfa mellett. A szobában félhomály volt, és mégis, a falat borító lambéria padlóhoz közeli részén, egy keskeny nyíláson át, világosság szűrődött ki. Nem tudta megállni, hogy le ne hajoljon, és be ne kukkantson a kicsi lyukba. Amit odabenn látott, azon aztán úgy elámult, hogy majdnem felkiáltott a meglepetéstől: egy egércsalád tagjai körbeálltak egy csillogó, kerek valamit, amely, mint sziporkázó drágakő, bevilágította a szűk kis teret. És hogy mi volt az a csodálatos, fényes valami? Hát az ő sokat keresett, aprócska aranydiója. Az egérek láthatóan nemcsak csodálták a kicsi lámpást, de mintha melegedtek is volna a fényénél.

Nem tudta megállni, hogy le ne hajoljon, és be ne kukkantson a kicsi lyukba.

Akkor az egyik egérke megmozdult, mintha megérezte volna, hogy kíváncsi betolakodó leskelődik rájuk. Ő ettől elszégyellte magát, és csendben, óvatosan felállva, otthagyta az egérlyukat.

Azon az éjszakán még sokfélét álmódott: erdei kirándulásról, szivárványszínű pillangókról, tarka madarokról, pompás virágokról, és egyre csak kattintgatott, kattintgatott az új fényképezőgépével...

Felébredvén nem emlékezett az álmára. Amikor azonban reggelizni hívták, meglepődve hallotta, amint anyuka azt mondja: képzeld, reggel itt találtam az elveszett arany diócskát a padlón, ott, ahol a lambéria egy kicsit letört. Apuka már régen kijavíthatta volna, de talán majd az ünnepek után jut rá ideje...

És akkor ő, a megkerült kicsi diót – hogy a konyhában sürgölődő anyuka, és senki más ne lássa – begurította a lambérián lévő kicsi lyukon. „Kellemes karácsonyt egérkéék!” – suttogta. Azután boldogan ment reggelizni, egy nagy titok birtokában, amelyről csak egyedül ő tudott, hogy az ő kicsi aranydiójával karácsonyozott egy egércsalád...

